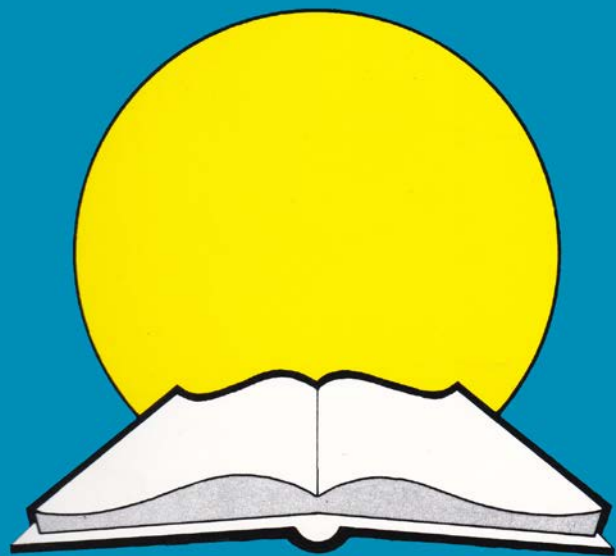

De Rijkdom Zijner Genade

door Jb. Klein Haneveld

DE RIJKDOM ZIJNER GENADE

„In Wie wij hebben de verlossing door Zijn bloed, de vergeving der misdaden, naar de rijkdom Zijner genade.” (Efeze 1: 7)

Inhoud:	blz.
I De genade van God en de werken der wet.....	3
II Eens gered — altijd gered.....	8
III Listige aanvallen van Satan tegen de rijkdommen der genade	14
IV Galaten, of de werken der wet	23
V Antinomianisme — De lusten van het vlees.....	28
VI Zaligheid en Loon.....	33

DE GENADE VAN GOD EN DE WERKEN DER WET

Hoofdstuk I

Genade is de onbegrijpelijke en onverdiende gunst van God. Genade betekent, dat God Zelf de verantwoordelijkheid van de schuldige mens op Zich neemt. Genade wordt om niet aangeboden aan hen „die dood waren in de misdaden en in de zonden”, die „wandelden naar de eeuw dezer wereld, naar de overste van de macht der lucht” en die „van nature kinderen des toorns” waren. Het wordt aangeboden door de Here Jezus Christus.

Genade is „Gods grote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft, ook toen wij dood waren door de misdaden” en waardoor Hij ons „heeft levend gemaakt met Christus en ons mede heeft opgewekt en ons mede gezet heeft in de hemel in Christus Jezus”.

Genade wordt overvloediger, wanneer het overgaat in „de toekomstige eeuwen”. Daar heeft God voor ons gereed liggen de openbaring van „de uitnemende rijkdom Zijner genade door de goedertierenheid over ons in Christus Jezus” (Ef. 2 : 1-8).

Wij kunnen de grootheid van de *Genade* nimmer meten, tenzij wij de grootheid van de *zonde* kunnen meten — de zonde in zijn tegenwoordige verdorvenheid en in zijn toekomstige veroordeling — uitlopende in de eeuwige pijnen en rampzaligheden der verdoemden. Wij kunnen de Genade nimmer peilen, tenzij wij de Zaligheid kunnen peilen — de Zaligheid niet alleen in zijn tegenwoordige zegeningen, maar ook in zijn toekomstige heerlijkheden, uitlopend in de eeuwige vreugden en gelukzaligheden der verlost.

Genade geeft geen plaats aan ons gevoel van eigen-waarde. De genade van God eindigt, waar de waarde van de mens begint. Als de zaligheid „uit genade” is, dan is zij niet „uit de werken”, anders is „genade geen genade meer”. De mens, die uit de werken zalig wil worden, is „van de genade vervallen”. *Genade roept* niet rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering. „Werken”, vertrouwend op eigen-gerechtigheid, verwerpt de schriftuurlijke bekering.

Genade aanvaardt Gods oordeel: „Daar is niemand rechtvaardig, ook

niet een". „Werken" is een „kleed", dat de mens goed, maar dat God wegwerpelijk noemt.

Genade predikt een „rechtvaardigheid Gods, zonder de wet". „Werken" zoekt zijn „eigen gerechtigheid op te richten" en „onderwerpt zich niet aan de rechtvaardigheid Gods" (Rom. 11 : 3).

Dwaas is de mens, die zijn huis tracht te bouwen op het zand van zijn eigen inspanningen. God heeft immers gezegd: „Niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Christus Jezus" (1 Kor. 3:11).

Ijdel is de mens, die wandelt in de weg van Kaïn en probeert God te naderen op grond van zijn eigen verdiensten en zonder enige erkenning van het bloed der verzoening. God zegt: „die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen" (Rom. 8 : 8).

Misleid is de mens, die — hoewel van nature een zondaar — zich verbeeldt, dat hij kan leren goed te doen. God zegt: „Nooit kan een kwade boom goede vrucht voortbrengen".

Zal de mensheid dan nimmer leren, dat Gods genade de zaligheid aanbiedt als een vrije gift, zonder geld en zonder prijs; en dat het dwaas is betaling aan te bieden voor dat, wat niet gekocht kan worden?

Zal de mensheid dan nimmer ontdekken, dat Gods genade eindigt, waar 's mensen waarde begint; en dat het een vergeefse zaak is voor de mens, om te trachten de genade te verdienen, omdat de genade alleen in werking treedt op grond van de verdienste van Jezus Christus, Gods Zoon

Zal de mensheid dan nimmer begrijpen, dat Gods genade Gods heerlijkheid is; en dat de mens God van Zijn eer berooft, als hij zijn eigen werk verheerlijkt?

Als de rechtvaardigheid uit de wet is, dan is Christus tevergeefs gestorven.

Als de rechtvaardigmaking afhankelijk is van werken, dan is genade

geen genade meer. Een „zaligheid uit genade en door het geloof” geeft een onmiddellijke en tegenwoordige vrede (Rom. 5:1); een zaligheid, die afhangt van werken, geeft echter pas vrede als de werken der wet volbracht zijn. „Werkers” kunnen nimmer zeggen: „Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods”.

Een „zaligheid uit genade en door het geloof” laat Christus de zaligheid tot stand brengen; een zaligheid uit de werken maakt de mens tot zijn eigen zaligmaker. Zij beschouwt de zaligheid als een loon, gerekend niet naar genade maar naar schuld.

Een „zaligheid uit genade en door het geloof” roemt in het Kruis; een zaligheid uit de werken stelt het Kruis terzijde. Genade zegt: „Zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving”. „Werken” zegt: „Weg met het Kruis van Christus”. Genade zegt: „De zaligheid is in geen ander”. „Werken” zegt: „Ik ben mijn eigen zaligmaker”.

Genade geeft God al de eer. Haar taal is „de alleen wijze God zij door Jezus Christus de heerlijkheid in der eeuwigheid” (Rom. 16 : 27). En andermaal: „Het Lam, dat geslacht is, is waardig te ontvangen de heerlijkheid” (Openb. 5 : 12).

„Werken”, vergetend dat „geen vlees zou roemen voor Hem” (1 Kor. 1 : 29), bezingt zijn eigen lof.

Genade aanvaardt de verzoening van Christus als algenoegzaam. Genade zingt: „Waardoor Hij ook volkomen kan zaligmaken, degenen die door Hem tot God gaan”.

„Werken”, ook al erkent het op zekere hoogte de verzoening, meent, dat God tweemaal betaling van één schuld vraagt; vergetend, dat „Hij ons heeft zalig-gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid” (Tit. 3 : 5).

„Werken” ontkent de macht van de gekruisigde Christus, om ons te redden; de macht van de levende Christus, om ons te bewaren; de macht van de wederkomende Christus, om ons te verheerlijken.

Genade geeft volkomen zekerheid en roept uit: „Zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid en niemand kan ze uit Mijn hand rukken” (Joh. 10).

„Werken” geeft niet de minste zekerheid, maar laat de zondaar in voortdurende twijfel.

Welk een volmaakte vrede is er voor hen, die gerechtvaardigd zijn door het geloof in Hem; voor hen, die volkomen vertrouwen op de rijkdommen van Zijn genade!

In welk een treurige toestand leven zij, die zien naar de werken van hun eigen handen en zeggen: „Gij zijt onze góden”. Inderdaad: „De weg des vredes hebben zij niet gekend”.

Kan er voldoening zijn voor hen, die steunen op de werken der wet? Kan er vrede zijn voor hen, die vertrouwen op de werken des vieses?

Zaligheid is „uit het geloof, opdat ze zij naar genade, teneinde de belofte *vast zij al den zade*” (Rom. 4 : 16).

„Werken” maakt de zaligheid voor niemand „*vast*”. Hij, die door de werken wil zalig worden, kan nimmer weten, of hij genoeg gehoorzaamd, of genoeg gedaan, of genoeg gebeden, of genoeg geweend, of genoeg gegeven, of genoeg de wet gehouden heeft.

Wat is de zaligheid waard, als zij gekocht kan worden door de zwakke werken des vieses? „Uw geld zij met u ten verderve!” U hebt gedacht, dat de gave van God voor goud te koop was! In welk een gal van bitterheid, in welk een keten van ongerechtigheid, bevindt zich de mens, die het eeuwige leven plaatst op een voor-mensen-koopbaar vlak.

Genade beschouwt 's mensen beste kleet van gerechtigheid als „een wegwerpelijk kleet”; zijn onwedergeboren dienst als drek. Genade verheerlijkt de gave Gods. Genade rekent de zaligheid als van een te hoge waarde, dan dat het koopbaar zou zijn tegen enig andere prijs dan die van het Kruis van Golgotha.

Genade acht iedere poging van de onwedergeboren mens als volkomen nutteloos. Het weigert ook maar enige waarde te hechten aan het gedrag van de Christus-verwerpente mens, hoe godsdienstig hij overigens ook moge zijn. Het wijst elke vorm van eigen-gerechtigheid af als voorwaarde tot zaligheid.

Genade kent geen ander evangelie en aanvaardt geen andere boodschap dan Christus Jezus, gekruisigd, opgestaan en wederkomend — de éne en enige hoop voor zondaars.

Genade zegt: „De Zaligheid is in geen andere; want er is ook onder de hemel geen andere naam, die onder de mensen gegeven is, door welke wij moeten zalig worden” (Hand. 4 : 12).

Bedenk: „Die van elders inklimt, die is een dief en moordenaar” (Joh. 10 : 1)!

Hoofdstuk II

Als een mens zalig wordt uit genade, dan kan hij niet zalig *blijven* door „werken”. Als de zaligheid haar begin heeft „in de Geest— kan haar voleinding niet zijn „in het vlees” (Gal. 3 : 3).

De in de hemel opgenomen heiligen brengen alle *eer* aan het Lam. Hun lied is: „Het Lam, dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht en wijsheid en rijkdom en eer en heerlijkheid en dankzegging” (Openb. 5 : 12). Een heilige, die uit *genade* gered werd, maar door *werken* gered zou moeten *blijven*, zou dit hemelse lied der verlossing moeten wijzigen. Hij zou de heerlijkheid met onze aanbiddelijke Heiland willen delen.

Als de Zaligheid in één of ander opzicht afhankelijk is van de wandel of het werk van een zoekende ziel. wordt dan de genade van God niet daardoor krachteloos gemaakt?

Als een zondaar niet gered kan worden door genade, zou dan een heilige wel bewaard kunnen worden en gered kunnen blijven door werken? „Het is volbracht!” is de roepstem van Golgotha. Het is onnodig om te wachten op het moment, dat een moegestreden heilige de laatste ademtocht heeft uitgeblazen, alvorens te kunnen weten, dat hij zalig is, omdat hij volhard heeft tot het einde.

De Zaligheid van zondaars is niet door de werken der wet. De bewaring van heiligen is echter evenmin door de werken der wet. Onze zaligheid is uit genade en onze bewaring is eveneens uit genade. De wet kan ons niet zaligmaken, omdat zij zwak is door het vlees. Om dezelfde reden kan de wet ons ook niet bewaren.

De verlost zijn niet onder de wet, maar onder de genade. Waarom zouden heiligen, die met Christus „de beginselen der wereld” gestorven zijn, daartoe moeten terugkeren, om wederom met inzettingen belast te worden (Kol. 2 : 20)?

Verkleint de Heilige Geest de genade van God door te zeggen: „Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven

heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft (*en getrouw blijft, of blijft geloven, of goed leeft, of zijn schulden betaalt, of de wet onderhoudt*) niet verloren zou gaan, maar het eeuwige leven hebbe" (Joh. 3 : 16)?

Verheerlijkt de Heilige Geest de werken des vieses door te zeggen: „Die gelooft Hem, Die Mij gezonden heeft (*en goede werken doet en naar de wet leeft*), die heeft het eeuwige leven en komt niet in het oordeel" (Joh. 5 : 24)? Zegt de Heilige Geest: „Geloof in de Here Jezus Christus en gij zult zalig worden (*mits gij volhardt tot het einde*)" (Hand. 16 : 31)?

Veronderstel eens, dat een kind van God zondigt — en wie zondigt niet? — zou hij dan door zijn zonde zijn zaligheid verliezen en verloren gaan?

Als de zekerheid van een gelovige zou afhangen van de „werken der wet", welk een graad van volmaaktheid moet hij dan bereiken, om zijn hart voor God te verzekeren en zeker te zijn van zijn zaligheid?

Als de zekerheid van een gelovige zou afhangen van zijn dienst, hoe lang en hoe hard moet hij dan zwoegen, om vrede en rust voor zijn hart te bekomen?

Als een zondigende gelovige gevaar loopt zijn zaligheid te verliezen, hoeveel zonden zijn daarvoor dan nodig? Waar ligt dan de grens? Is het niet zo, dat hij, die in één punt zondigt, in alles gezondigd heeft (Jak. 2 : 10)?

Als een gelovige door zijn dienst zijn zaligheid moet vasthouden, hoeveel moet hij dan dienen? „Goede werken" zijn geen voorwaarde e tot zaligheid, maar een gevolg van zaligheid (Ef. 2 : 10).

Een kind van God kan zijn zaligheid niet verliezen, omdat de zaligheid een vrije gave van God is. Een gave, die niet afhangt van wat de zondaar is of doet; een gave, waaraan geen voorwaarden zijn verbonden; een gave, die geen consequenties inhoudt, om haar te behouden; een gave, die nimmer teruggenomen wordt. „De genadegift en de roeping Gods zijn onberouwelijk" (Rom. 11 : 29). God belooft het eeuwige leven zonder enige betaling of vergoeding van de zijde van hen, die het ontvangen.

De geredden blijven gered en kunnen nimmer verloren gaan, omdat de „genade-gift“ van God het eeuwige leven is. Een leven, dat men vandaag bezitten en morgen verliezen kan, is geen eeuwig leven. Eeuwig leven is een blijvend leven — een eindeloos leven. Deze genade-gift is voor de gelovige een blijvend en onvervreemdbaar bezit. „Die in Hem gelooft, die heeft het eeuwige leven.“ Een gelovige, die uit de dood is overgegaan in het leven, kan niet in het oordeel komen — hij kan niet meer uit het leven overgaan in de dood en in het oordeel (Joh. 5 : 24).

De geredden blijven voor altijd gered, omdat de genade-gift Gods, het eeuwige leven, een leven is, dat geboren is „*uit de Geest*“. *Een gelovige is een kind van God, „geboren niet uit den bloede, noch uit de wil des vieses, noch uit de wil des mans, maar uit God“ (Joh. 1: 13). Een gelovige is als gevolg van deze geboorte „uit de Geest“ een lid van het lichaam van Christus, „van Zijn vlees en van Zijn benen“. De wedergeboorte verbindt ons even wezenlijk met de laatste Adam als de natuurlijke geboorte ons verbindt met de eerste Adam. Éénmaal geboren in de menselijke familie, kunnen wij onze menselijke identiteit niet meer verliezen; éénmaal geboren in de hemelse familie, kunnen wij onze Goddelijke identiteit niet meer verliezen!*

Het leven van de gelovige is „met Christus verborgen in God“ (Kol. 3 ; 3). Welk een wonderbare zekerheid en veiligheid. Het volk, dat Hij ontzondigd heeft, is daardoor in eeuwigheid beveiligd.

De Heiland heeft gezegd: „Ik leef en gij zult leven“ (Joh. 14 :19). Het is, alsof Hij wilde zeggen: „Ik ben door de dood en de hel gegaan en Ik ben opgenomen in de hemel“. „Ik ben dood geweest en zie: Ik leef in alle eeuwigheid“ — „Ik ben alle hemelen doorgedaan en troon nu ver boven alle overheden en machten der duisternis“ — „Ik leef en gij zult leven“ — „Ik ben Overwinnaar - en gij zult in Mij meer dan overwinnaars zijn“.

Geen wonder, dat Paulus op grond van al deze dingen kon zeggen: „Ik weet in Wie ik geloofd heb en Ik ben verzekerd, dat Hij machtig is, mijn pand bij Hem weggelegd, te bewaren tot die dag“ (2 Tim. 1 : 12). Christus' belofte is niet tevergeefs: *als Hij leeft, moet de gelovige ook leven.*

De zaligheid van de gelovige ligt voor eeuwig vast in de getrouwheid van God. „Zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid - niemand kan ze

rukken uit de hand Mijns Vaders" (Joh. 10). „Bewaard in de kracht Gods" (1 Petr. 1 : 5). Welk een gezegende bewaring! „God is getrouw, door Wie gij geroepen zijt" (1 Kor. 1 : 9).

De gelovige is verzekerd door de Heilige Geest. „In Wie gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met de Heilige Geest der belofte" (Ef. 1 : 13). Deze verzegeling duurt „tot de dag der verlossing" (Ef. 4 : 30). Satan kan op geen enkele wijze ontroven, wat het zegel van God draagt — het kenteken van de Heilige Geest van God.

Als uw hart zich afvraagt, of een kind van God verloren kan gaan, stel u zelf dan de vraag „Wie kan ons scheiden van de liefde van Christus?" (Rom. 8 : 35).

Als uw hart beeft van angst, dat u zult vallen, bemoedig uzelf dan met de woorden: „Ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus onze Here" (Rom. 8 : 37-39).

Als uw hart twijfelt, of u wel zult kunnen volharden tot het einde, bedenk dan, dat het niet uw volharding, maar Zijn volharding is; niet uw vol-houden, maar Zijn vol-houden; niet uw bewaring, maar Zijn bewaring. Uw zaligheid is niet uw zorg. maar Zijn zorg; uw zaligheid is niet uw werk, maar Zijn werk.

Het is de wil van Christus, dat de Zijnen zullen zijn, waar Hij is (Joh. 17 : 24). Wie kan Zijn eeuwig voornemen vrijdelen?

Het is de belofte van Christus: „Mijn schapen - zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid" (Joh. 10 : 28). Wie kan Zijn Woord krachteloos maken?

Het is de verzekering van de Schrift; „God heeft ons in Hem uitverkoren voor de grondlegging der wereld..... tot aanneming tot zonen" (Ef. 1 : 4). Als God Zijn hand uitstrekt, wie kan Hem dan tegenhouden?

Als een geredde ziel, niet voor altijd gered is, dan is zijn redding niet uit genade, maar naar schuld.

Als een geredde ziel niet voor altijd gered is, dan zou de verzoening niet een volkomen werk zijn, voor ons volbracht.

Als een geredde ziel niet voor altijd gered is, dan kan de vijand enige beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods — iets, dat niet bedekt zou zijn door het bloed van Christus.

Als een kind van God verloren kan gaan — dan zou de nieuwe mens, die uit God geboren is; de nieuwe mens, die niet zondigen kan; de nieuwe mens, die een lid is van Christus' lichaam; de nieuwe mens, die is „Christus in ons”; de nieuwe mens, die „Christus ons leven” is — ja, dan zou deze nieuwe mens verloren kunnen gaan. Dan zou „Christus, Die ons leven is”, verloren kunnen gaan. Dan zou „Christus in ons, de hoop der heerlijkheid”, verloren kunnen gaan. Dan zou „Christus' vlees en lichaam en benen” verloren kunnen gaan. Dan zou een kind van God verloren kunnen gaan!

Als een kind van God verloren kan gaan — dan zou het doel van God, om de hemel te bevolken, verijdeld kunnen worden; dan zouden de namen, die in het boek des levens geschreven staan, uitgewist kunnen worden; dan zou God kunnen treuren over het verlies van Zijn eigen zonen, geboren uit Zijn Geest, verwekt door het Woord Zijner Waarheid, op grond van de ontzaglijke prijs van Zijn gekruisigde Zoon.

Als een kind van God verloren kan gaan, dan zou de nieuwe mens, geschapen naar Gods beeld in ware rechtvaardigheid en heiligheid, verloren kunnen gaan.

Kan een kind van God sterven in zijn zonden? Niet, tenzij God Zijn eed breekt, Zijn eer verloochent en Zijn karakter verliest. „God is waarachtig en ieder mens is een leugenaar.” In die dag zal Jezus Christus van al de verlostten kunnen zeggen, wat Hij eens zeide van de twaelve: „Ik heb bewaard, die Gij Mij gegeven hebt en niemand uit hen is verloren gegaan, dan de zoon der verderfenis” (Joh. 17 : 12) — en deze zoon der verderfenis was nimmer een zoon van God.

Tot hen, die leren, dat een geredde ziel weer verloren kan gaan, zou ik met de meeste klem en met een brandend hart willen zeggen: „Gij dwaalt, niet wetende de Schriften, noch de kracht Gods” (Matth. 22 : 29).

LISTIGE AANVALLEN

VAN SATAN TEGEN DE RIJKDOM DER GENADE

Hoofdstuk III

Een kwestie, zo fundamenteel als de eeuwige zekerheid en veiligheid van de verlostten, kan alleen worden opgelost door de vaste uitspraken van het Woord van God.

Het is niet genoeg te wijzen op één of ander concreet geval uit het dagelijks leven, dat ogenschijnlijk in tegenspraak is met het Woord van God. Helaas blijkt al te dikwijls, dat, wat wij voor een werk der genade hebben aangezien, achteraf alleen maar schijnbare genade geweest is. De mens oordeelt naar de uiterlijke openbaring, maar God ziet het hart aan.

Het is niet goed een leer te bouwen op de interpretatie van één of andere moeilijke tekst uit de Bijbel — vaak geheel uit zijn verband gerukt — als vele duidelijke en niet-voor-misverstand-vatbare Schriftplaatsen precies het tegendeel bewijzen.

Als Gods Woord duidelijk verklaart, dat de geredde zondaar voor eeuwig gered is en nimmer verloren kan gaan, dan weten wij heel zeker, dat de Schrift, mits recht-gesneden, ergens anders niet het tegendeel kan beweren.

Dat er vele treffende voorbeelden zijn van mensen, die schijnbaar gered waren, maar die later van het geloof afvielen en in openbare zonde leefden, behoeven wij niet te ontkennen. Zeer zeker werd Judas door alle discipelen als een geredde ziel beschouwd. De Here Zelf kende de ware toestand van zijn hart wel, maar de discipelen niet. Toen Christus zei: „Één van u zal Mij verraden”, waren de ogen van de andere elf discipelen niet op Judas gericht, ieder zei op zijn beurt: „Ben ik het, Here?” en niet: „Is het Judas, Here?”.

Wat *regeneratie* (= wedergeboorte) schijnt, is vaak niets anders dan *uiterlijke reformatie* (= verandering).

In deze tijd, waarin zoveel gepredikt wordt over „verlossing door werken”, is het heel goed mogelijk, dat er vele mensen zijn, die zich als Christenen beschouwen, zonder ooit in werkelijkheid de reddende

kracht van het Kruis aanvaard te hebben.

Het is waar, dat er een dag zal komen, waarop velen de woorden zullen horen: „Gaaf weg van Mij, Ik heb u nooit gekend”; velen, die vertrouwd en op hun werken en op hun gedrag; velen, die beschouwd werden als goede en oprechte kerkmensen met een onbesproken gedrag; velen, die zullen zeggen: „In Uw Naam hebben wij duivelen uitgeworpen”. Toch zullen zij uit Zijn mond horen: „Gaaf weg van Mij, Ik ken u niet, vanwaar gij zijt”. Schijnbare genade is geen zaligmakende genade. *Schijn-Christenen zijn geen wedergeboren Christenen.*

Als dat waar is, dan is het ook waar, dat sommigen van deze naam-Christenen, die hun hoop op de hemel gebouwd hebben op de „werken hunner handen”, terugvallen van hun eigen integriteit tot immoraliteit of ontrouw.

Van zulke mensen zegt de Schrift: „Zij zijn van ons uitgegaan, maar zij waren uit ons niet; want indien zij uit ons geweest waren, *zo zouden zij met ons gebleven zijn*” (1 Joh. 2 : 19).

Van zulke mensen kan gezegd worden, dat zij „een gedaante der godzaligheid hebben, maar die de kracht derzelve verloochend hebben” (2 Tim. 3 : 5).

Van zulke mensen zegt de apostel Paulus, dat zij „broeders genaamd” worden, maar zij zijn geen broeders (1 Kor. 5 : 11).

Van zulke mensen zegt de Heiland, dat zij hun huizen op het zand gebouwd hebben en dat zij zullen vallen in tijden van storm, omdat zij niet gebouwd hebben op Christus, het ene, ware vaste, onwankelbare fundament.

Het is absoluut onmogelijk, dat er ook maar één van Gods kinderen verloren zou kunnen gaan. Ónmogelijk, omdat God zegt, dat het onmogelijk is. Ónmogelijk, omdat de „in-nemende rijkdom Zijner genade” het onmogelijk maakt. Een kind van God kan verachten en afdwalen, maar een kind van God kan niet verloren gaan. Hij kan in de zonde vallen, maar hij kan niet in de zonde blijven liggen.

Tegenwerpingen? Ja, er zijn tegenwerpingen. Tegenwerpingen tegen de rijkdom der genade. Tegenwerpingen, die vele heiligen dikwijls verontrust hebben.

A. De deur open voor een slordig Christelijk leven?

Iemand zegt: Als de Bijbel leert, dat een kind van God niet verloren kan gaan, wordt dan de deur niet opengezet voor een slordig en zorgeloos Christelijk leven?

Maar vergeet nooit:

De Bijbel gebruikt nimmer de vrees voor de hel als een prikkel voor de gelovige, om te volharden in het geloof, noch als een drijfveer tot heilig leven.

Het Woord van God verklaart duidelijk, dat de gelovige, die zondigt, gekastijd zal worden (Hebr. 12). Dit is Gods methode om tot getrouwheid en volharding op te voeden en aan te sporen.

Zoonschap is een gevolg van geboorte.

Gemeenschap is een gevolg van gedrag.

Niet iedere zoon bewaart zichzelf in de liefde Gods. Niet iedere gelovige koestert zich in de zonde van de liefde Zijns Vaders. Als een gelovige zondigt, wat dan? „Mijn zoon, acht niet klein de kastijding des Heren, en bezwijk niet, als gij van Hem bestraft wordt” (Hebr. 12 : 5).

Kan eenheid zijn zonder gemeenschap ?

Dacht u, omdat eens gered, altijd gered betekent, dat u kunt voortleven in de zonde? Bedenk: „Geef dezulken over aan de Satan tot verderf des vieses, opdat de geest behouden mag worden in de dag van Christus” (1 Kor. 5 : 5).

Dacht u, omdat een kind van God niet verloren kan gaan, dat u de dingen van God kunt veronachtzamen? Dacht u, dat u de gemeenschap met de Vader kunt ontlopen? Bedenk: „Die de Here liefheeft, kastijdt Hij en Hij geselt een iegelijke zoon, die Hij aanneemt” (Hebr. 12 : 6).

Dacht u, omdat uw zaligheid voor eeuwig vast ligt in Hem, dat u onwaardig de drinkbeker des Heren kunt drinken, niet onderscheidende het lichaam des Heren? Bedenk: „Daarom zijn onder u vele zwakken en zieken en velen zijn ontslapen” (1 Kor. 11:30).

B. Geen prikkel tot een geheiligd leven?

Een ander komt met het argument: „Als de zaligheid alleen uit genade is

en de werken en het gedrag van de gelovige er in het geheel niet aan te pas komen, dan is de Bijbel een grote stimulans tot geheiligde dienst en geheiligd leven ontnomen”.

Let goed op! De Bijbel stelt de hoop van het eeuwige leven nimmer een zondaar of een heilige voor ogen als een beloning voor werken. De gelovige dient God, noch om de hel te ontvlieden, noch om de hemel te verdienen.

De Bijbel geeft daarentegen overvloedige beloften van *loon*. Dat is een machtige aansporing tot volharding en getrouwheid.

Eeuwig leven is afhankelijk van geboorte.
Loon is afhankelijk van gedrag.

Elke wedergeboren ziel heeft eeuwig leven; maar niet elke wedergeboren ziel zal uit de mond des Vaders horen: „Welaan, gij goede en getrouwe dienstknecht”.

Dacht u, dat de waarheid „Eens gered — altijd gered”, geen plaats liet voor speciaal loon? Als je toch naar de hemel gaat — waarom zou je dan nog werken in de wijngaard? U vergeet echter, dat er *kronen zijn*, die alleen door de verlost en gewonnen kunnen worden.

Voor hem, die een goede strijd strijdt, die het geloof behoudt, die zijn loop beëindigt en die Zijn verschijning liefheeft — *de Kroon der rechtvaardigheid* (2 Tim. 4 : 7, 8).

Voor hem, die zielen wint voor Christus — *de Kroon der blijdschap* (1 Thess. 2 : 19, 20; Fil. 4:1).

Voor hem, die „de kudde Gods weidt — niet om vuil gewin — noch als heerschappij voerende over het erfdeel des Heren, maar als voorbeelden der kudde geworden zijnde” — *een Kroon der heerlijkheid* (1 Petrus 5:4).

Voor hem, die getrouw is tot de dood — *de Kroon des levens* (Openb. 2 : 10).

Voor hem, die zijn lichaam tot dienstbaarheid brengt en „niet in het onzekere” loopt en niet „als in de lucht slaande” kampt — *de*

onverderfelijke Kroon (1 Kor. 9 : 25).

U dacht „eens gered — altijd gered” laat geen motief over voor heiligmaking? Dat is niet zo! „Voorwaar, Ik zeg u, dat gij, die Mij gevolgd zijt in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des Vaders zal gezeten zijn op de troon Zijner heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf tronen” (Matth. 19 : 28). Dit werd gezegd tot de „twaalve”, maar het is ook een boodschap voor alle gelovigen. „Die Mij belijden zal voor de mensen, dien zal Ik ook belijden voor Mijn Vader” (Matth. 10 : 32).

Hoewel de gelovige altijd zeker is van zijn zaligheid, is hij echter niet zeker van zijn Kroon en Loon. „Houdt wat gij hebt, opdat niemand uw Kroon neme” (Openb. 3:11) — „Behouden — doch alzo als door vuur — zijn werk zal verbrand worden — hij zal schade lijden” (1 Kor. 3 : 15).

Een kind van God behoeft God niet te dienen, om een kind te worden. Iemand, die het eeuwige leven als een vrije genade-gift ontvangen heeft, kan niet zo leven, dat hij het eeuwige leven kan verwerven.

Een kind van God mag zijn loopbaan lopen met het vooruitzicht op loon. Iemand, die het eeuwige leven bezit, mag zich uitstrekken naar het leven van overvloed (Joh. 10 : 10).

C. Teksten, die in tegenspraak schijnen

Een ander beweert: „Er zijn vele Schriftplaatsen, die leren, dat een kind van God zijn zoonschap kan verliezen en met zijn zoonschap zijn eeuwig leven.

Laten wij enige van deze dikwijls aangevoerde Schriftgedeelten aandachtig bestuderen.

1. 1 Korinthe 9 : 24-27 — „*Opdat ik niet enigszins zelf verwerpelijk worde*”

Paulus jaagde naar de Kroon (vs. 25). Hij verklaart met nadruk, dat hij „weet, in Wie hij geloofd heeft en dat hij verzekerd is, dat God machtig is

zijn pand bij Hem weggelegd, te bewaren tot die dag" (2 Tim. 1:12). Paulus jaagde niet naar de zaligheid. Paulus was zalig geworden uit *genade*, opdat hij zou kunnen jagen naar de Kroon. Hij streed om een onverderfelijke Kroon. Hij jaagde zo, hij streed zo — dat hij zijn lichaam bedwong — opdat hij zelf niet „verwerpelijk” zou worden — meer letterlijk vertaald „opdat hij niet afgekeurd of gediskwalificeerd zou worden”. Dit vers heeft dus te maken met loon en niet met zaligheid.

2. Mattheüs24:13 — „*Wie volharden zal tot het einde, die zal behouden worden*”

Inderdaad. Maar „volharden tot het einde” in wat? „Zal behouden worden” waarvan? Het verband spreekt over „de Grote Verdrukking”. Het gaat over het Joodse volk in de eind-tijd. Als die dagen niet verkort worden, zal geen vlees behouden worden (vs. 22). Zo fel zijn de aanvallen van de vijand, zo bloedig de eindstrijd der volkeren, begeleid met verschrikkelijke oordelen, dat als God deze dagen niet zou verkorten, het ganse menselijk geslacht van de aardbodem zou worden weggevaagd en met haar Zijn eigen uitverkoren volk Israëel. Gods beloften aan Israëel zouden dan worden verijdeld. Om der uitverkorenen wil zullen die dagen echter verkort worden. Hij, die volhardt tot het einde van die grote verdrukking, zal behouden worden, niet omkomen / hij zal ingaan in de zegeningen van het Duizendjarig vrederijk van Christus. Misschien heeft de Heilige Geest hieraan nog een gedachte willen toevoegen. Het is waar, dat bij de komst van onze Here geheel Israëel zal behouden worden (Rom. 11) — behouden door *genade* — behouden door bekering en geloof. Daarom is het ook waar, dat diegenen uit Israëel, die volharden tot het einde van de dagen der Verdrukking, niet alleen lichamelijk behouden worden, maar ook voor eeuwig behouden worden.

Er is echter in deze Schriftplaats geen sprake van geredde zielen, die gered blijven door volharding; maar van een gehaat en vervolgd volk, dat gered zal worden.

3. 2 Petrus 2:21-22 — „*Het ware hun beter, dat zij de weg der gerechtigheid niet gekend hadden, dan dat zij die gekend hebbende, zich weder afkeren van het heilige gebod, dat hun overgegeven was*”

„Maar hun is overkomen, hetgeen met een waar spreekwoord gezegd wordt: de hond is wedergekeerd tot zijn eigen uitbraaksel en de gewassen zeug tot de wenteling in het slijk”.

Er wordt in deze verzen niet gesproken over een behouden ziel, een geborene-uit-de-Geest. Het verband (zie vs. 1) spreekt over vals profeten en over hen „die hun verderfenissen navolgen”. „Honden” zijn eigenlijk een beeld van valse profeten. In Jesaja zijn deze profeten „honden, sterk van begeerte, die niet verzadigd kunnen worden”; zij zijn „stomme honden, die niet bassen kunnen” (Jes. 56:10). In Filippenzen lezen wij: „Ziet op de honden; niet op de kwade arbeiders” (Fil. 3:2). En in Openbaring 22 :15: „Buiten zullen zijn de honden”.

Deze valse profeten zijn „waterloze fonteinen”. Zij spreken „zeer opgeblazen woorden der ijdelheid” (2 Petrus 2:18).

Zij hadden de kennis van Jezus Christus, zij kenden de weg der gerechtigheid.

Eenzijds schijnen zij de begeerlijkheden der wereld ontvloten te zijn, door hun kennis van Jezus Christus; maar anderzijds volgen zij de weg van Bileam, de zoon van Beor, die het loon der ongerechtigheid liefhad (Judas : 11).

Eenzijds beloven zij *vrijheid*, maar anderzijds zijn zij dienstknechten der verdorvenheid. Maar boven alles zijn zij, in vers 12, onredelijke dieren (de hond en de zeug van vs. 22), die de natuur volgen en voortgebracht zijn, om gevangen en gedood te worden. De leer van de „afval der heiligen” kan niet op dit Schriftgedeelte gegrond worden.

4. Filippenzen 2:12-14 — „*Werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven*”

Dat wil niet zeggen, dat wij voor onze zaligheid moeten werken. Het gaat hier niet over ongelovigen, maar over gelovigen. De gemeente te Filippi bestond uit fijne en voorbeeldige Christenen. Paulus verblijdde zich over hen en dankte God voor hen. De Heilige Geest herinnert hen er evenwel aan, dat God in hen werkt, beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen en dat zij moeten uit-werken, wat God in hen werkt. *Werk uit „met vreze en beven”*, want het is zo gemakkelijk om het beste van God te missen.

Hier is geen sprake van werken, om een krediet in de hemel te

verwerven, waarmee wij onze zaligheid zouden kunnen kopen. De zaligheid is een gave, die niet door mensen gekocht kan worden.

5. Lukas 11 :24-36 — „*Het laatste van die mens wordt erger dan het eerste*”

Waar gaat het hierover? Over een man, bezeten met een demonische geest. Een man, van wie de duivelen zijn uitgeworpen. Een huis, met bezemen gekeerd en versierd. Een huis, opnieuw bewoond met zeven duivelen.

Het gehele verband handelt hier over Israël als volk en niet over de individuele gelovige, of niet-gelovige.

Maar ook als hier sprake zou zijn van personen, dan zouden wij hieruit nog niet kunnen opmaken, dat een geredde ziel verloren kan gaan, omdat — hoewel de duivel werd uitgeworpen — *Christus nimmer is binnengekomen*

6. *Hebreeën 3*

Dit gehele hoofdstuk wordt dikwijls gebruikt, om de mogelijkheid te bewijzen, dat een kind van God verloren kan gaan.

Maar dit Schriftgedeelte handelt in het geheel niet over de zaligheid of over het eeuwige leven. De Heilige Geest spreekt over Christus, als Here en Koning. Over het Huis van deze Koning. Over de leden van dat Huis. Er wordt heel duidelijk gezegd, als wij leden van dat huis willen zijn. dat wij dan als gelovigen „de vrijmoedigheid en de roem der hoop tot het einde toe moesten vasthouden” (Hebr. 3:6). Niet de hoop der zaligheid, maar de hoop van Christus' Komst. Het Huis heeft te doen met de wederkomst van de Here Jezus. Over de zaligheid en het eeuwige leven wordt hier niet gesproken.

Het hoofdstuk bespreekt verder de Kanaans-rust. Deze rust ontging de Israëlieten. Kanaan is echter geen type van de hemel. Daar zijn geen ondoordringbare muren; daar zijn geen Enakskinderen; daar zijn geen zeven naties, die onderworpen moeten worden; daar zijn geen nederlagen.

De kwestie, waar het hier over gaat, is de rust van het Duizendjarig Vrederijk. Daar zijn naties, die moeten worden geoordeeld; daar zijn

Enaks-kinderen, die vernietigd moeten worden.

De waarschuwing, die de Heilige Geest laat horen, is reëel en ook op ons van toepassing. Het gevaar is aanwezig — maar niet het gevaar, om de hemel te verliezen. Niet het gevaar, dat het zoonschap of het eeuwige leven ons kan worden ontnomen. *Het gaat hier om loon*; het gaat hier om Christus en Zijn huis; het gaat hier om de duizend jaren. Noch in Hebreeën 3, noch in Hebreeën 4 vinden wij de leer omtrent de „afval der heiligen”.

GALATEN, OF DE WERKEN DER WET

Hoofdstuk IV

Er bestaat een leer, die ook in onze tijd veel opgang maakt en die wij „*Galatianisme*” zouden kunnen noemen.

De leer van het Galatianisme wil de werken der wet toevoegen aan de genade van God. Een mengsel van wet en genade dus!

In de apostolische dagen waren er vele Judaïsten, zowel onder de Joodse als onder de heidense gelovigen. En vooral de gemeenten in Galatië werden in verwarring gebracht door hun valse leringen.

In de Brief aan de Galaten maakt de Heilige Geest een nauwkeurig onderscheid tussen de „werken der wet” en de „rijksdommen der genade”. Het betoog is duidelijk en de climax wordt bereikt in het laatste deel van het 4de hoofdstuk.

Het afdoend antwoord op het Galatianisme ligt in de *twee verbonden-*, en wordt geïllustreerd in Abraham en zijn twee zonen: Ismaël en Izak.

Het *eerste verbond* wordt gezien in *Ismaël*: het is het *verbond der wet*. Het *tweede verbond* wordt gezien in *Izak*, het is het *verbond der genade*.

Ismaël was de zoon van de *dienstmaagd, hak*
was de zoon van de *vrije*.

Ismaël was geboren uit *vlees*,
hak was geboren uit *geest*.

Ismaël was de berg Sinaï in Arabië, die spreekt van dienstbaarheid en verband houdt met het *verbond der wet*, gegeven door Mozes.

Izak was de berg Moria, die spreekt van *vrijheid* en getuigt van *genade*, geopenbaard door het Kruis van Christus.

Op de volgende wijze worden dus de twee verbonden in figuurlijke zin voorgesteld.

Ismaël, een symbool van het *Verbond gegeven door Mozes* en *Izak*, een symbool van het *Verbond gegeven aan Abraham*.

Het Mozaïsch Verbond is de wet, geschreven op twee stenen tafelen, maar hierbij ook inbegrepen de morele en ceremoniële wetten, die wij verder vinden in het verslag, gegeven in Exodus.

Het Abrahamietisch Verbond, eerst gegeven in Genesis 12, werd uitgebreid met speciale *aardse* zegeningen in Genesis 13 en met speciale *hemelse* zegeningen in Genesis 15. In hoofdstuk 17 wordt dit verbond tot een eeuwig verbond gemaakt.

De *gelovige*, die onder de wet wil leven, zou er goed aan doen, eerst nauwkeurig de betekenis en het doel van de wet te bestuderen.

Vóór Sinaï was Israël onder een onvoorwaardelijk verbond der *Genade* geweest. „Gijlieden hebt gezien, hoe Ik u op vleugelen der arenden gedragen en u tot Mij gebracht heb" (Exodus 19 :4). Op Sinaï stelde God een *voorwaardelijk* verbond voor, een verbond der wet: „Indien gij naarstiglijk Mijner stem zult gehoorzamen en *Mijn* verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken" (vs. 5).

Het Verbond der Wet was niet aan Israël gegeven om hen *zalig te maken*, maar om hen boven andere volken te *bevoorrechten*. „Gij zult Mij een priesterlijk koninkrijk en een heilig volk zijn" (vs. 1).

Het Verbond der Wet werd *werkzaam*, toen het volk antwoordde: „Al wat de Here gesproken heeft, zullen wij doen" (vs.8).

Het Verbond der Wet kwam tot stand onder zware donders en bliksemen en in een dikke wolk op de berg en met de stem als van een zeer sterke bazuin. De Schrift zegt, dat „de ganse berg Sinaï rookte" en dat „de ganse berg zeer beefde" (vs. 18). Mozes werd bevolen, om de gehele berg af te palen en de priesters en het volk te waarschuwen, niet tot de

Here door te breken, opdat Hij niet tegen hen uitbreke" (vs. 22).

Het Verbond der Wet werd gebroken reeds voordat de Wet overgedragen was. Toen Mozes met de twee stenen tafelen van de berg afdaalde, hoorde hij muziek en gerei en zag hij het gouden kalf, dat Aaron had gemaakt. Geen wonder, dat de Here zeide: „Zij zijn haast afgeweken van de weg, die Ik hun geboden had" (Exodus 32 : 8). „Laat Mij toe, dat Mijn toorn tegen hen ontsteke" (vs. 10).

U, die onder de wet wilt leven, bedenkt: „De wet is heilig en het gebod is heilig, rechtvaardig en goed", maar de mens is zondig.

Het is waar: „Er is *niemand* rechtvaardig, ook niet één" (Rom. 3:10). „*Allen* zijn zij afgeweken" (vs. 12). „Zij hebben *allen* gezondigd" (vs. 23).

Laat hij, die onder de wet wil leven, bedenken: „De wet werkt toorn. Zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder de vloek" (Gal. 3:10).

De Wet is een bediening des doods (2 Kor. 3:7). Zoudt u onder haar jurisdictie willen vallen?

De Wet is een bediening der verdoemenis (2 Kor. 3:9). Zoudt u haar rechtvaardigheid willen zoeken?

Het Verbond der Wet is afhankelijk van 's mensen volmaakte gehoorzaamheid. De mens, die deze dingen doet, zal door dezelve leven" (Gal. 3:12). De mens, die in één punt de wet overtreden heeft, is schuldig aan de gehele wet. „Daarom zal uit de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd worden voor Hem, want door de wet is de kennis der zonde" (Rom. 3: 20).

„Indien er een wet gegeven ware, die machtig was levend te maken, zou waarlijk de rechtvaardigheid uit de wet zijn" (Gal. 3:21). Maar de wet kon niet levend maken, omdat zij „door het vlees krachteloos was" (Rom. 8:3). De wet was geestelijk, maar de mens vleselijk, verkocht onder de zonde. God bewaarde Zijn deel van het Wettisch Verbond, maar Israël kon het hare niet bewaren.

Het Verbond der Genade is niet afhankelijk van 's mensen gehoorzaamheid. Het was een *onvoorwaardelijk verbond*. Dit Verbond (hetwelk is Izak, geboren uit de vrije, de zoon der belofte, overeenkomend met Jeruzalem, dat van boven is) werd aan Abraham bevestigd en verzegeld door God alleen. Het was een verbond, bevestigd aan Abraham

dooreen eed. Omdat God bij niets groters kon zweren, zwoer Hij bij Zichzelf. Deze eedzwering vinden wij in Genesis 15:7-11.

De oprichting van het verbond ging gepaard met het slachten van een vaars, een geit, een ram (elk van drie jaren oud) en een tortelduif en een jonge duif.

Alle dieren werden doormidden gedeeld, behalve de vogels. De delen werden tegenover elkaar gelegd en-zo gerangschikt, dat de contracterende partijen samen tussen de stukken konden doorgaan en op deze wijze hun verbond zouden kunnen bezegelen. Maar in dit geval ging God alleen tussen de stukken door (Gen. 15:17). Hij maakte een verbond met Abraham. Abraham was daarbij een *getuige*, maar geen *deelnemer*.

Abraham ontving het verbond der genade door eenvoudig geloof. Hij geloofde God en „Hij rekende het hem tot gerechtigheid" (vs. 6). In dit verbond vond Abraham niets, dat betrekking had op het vlees. Indien iets in het verbond afhankelijk was van hem of van zijn werken, dan zou hij reden hebben gehad, om te roemen in het vlees. Maar het werd Abraham toegerekend naar genade en niet naar schuld.

Zo zijn Gods twee verbonden; het éne genade, het andere wet. Het eerste werkt toorn en het andere werkt vrede. Het éne veroordeelt, het andere rechtvaardigt. Het éne doodt, het andere maakt levend. Het éne werd gegeven alleen aan Israëel, het andere werd gegeven aan ons allen.

Onder welk verbond wilt u leven? Onder de wet of onder de genade? Onder de wet, die de kennis der zonde brengt; of onder de genade, die de kennis van het leven brengt? Onder de wet, die ons van God scheidt; of onder de genade, die ons nabij God brengt?

Onder de wet, die de beste veroordeelt; of onder de genade, die de slechtste rechtvaardigt?

Welk verbond verkiest u — de Wet, die zegt: „De ziel, die zondigt, die zal sterven", of de Genade, die zegt: „Christus stierf voor onze zonden naar de Schriften".

Dank God, dat Christus de vloek der wet voor ons gedragen heeft. Want

er staat geschreven: „Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt” (Gal. 3:13). Als Hij een vloek geworden is voor ons, dan zijn wij niet onder de wet. De Heilige Geest zegt: „Christus is het einde der wet, voor een iegelijk, die gelooft”. Verblijdt u, dat Christus het handschrift, dat tegen ons was, uitgewist heeft. Hij heeft het weggenomen en aan het Kruis genageld (Kol. 2:14,15).

Laten wij niet verblijven onder Sinai, brandend met vuur, gehuld in dikke duisternis en rookwolken en waar een iegelijk, die de berg aanraakt, zeker gedood zal worden.

Laten wij komen tot Jezus, de Middelaar van een *nieuw* verbond en tot het bloed der besprenging, dat *betere* dingen spreekt dan het bloed van Abel.

„Want uit genade zijt gij zalig geworden” (Ef. 2:8) — Laten wij vertrouwen op Zijn genade.

„De zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle mensen” (Titus 2) — Laten wij de roepstem van de *genade volgen*.

„Wij worden om niet gerechtvaardigd uit Zijn genade” (Rom. 3:24) — Laten wij ons daarom bekleden met de gerechtigheid, die is uit het geloof van Christus.

„In Wie wij hebben de verlossing door Zijn bloed en naar de rijkdom Zijner genade” (Ef. 7) — Laten wij geen ander evangelie kennen dan dit.

God heeft de heidenen nimmer „onder de wet” geplaatst. Waarom zouden wij dan trachten onszelf onder de wet te plaatsen?

„ *Want uit genade zijt gij zalig geworden.* ”

ANTINOMIANISME — DE LUSTEN VAN HET VLEES Hoofdstuk V

Er is een valse leer, die wij Antinomianisme kunnen noemen. Antinomianisme verandert de Genade van God in losbandigheid. In de dagen der apostelen waren er mensen, die de Genade van God tot een excuus maakten voor allerlei vormen van losbandigheid. Zij leerden als volgt: Een ziel is uit genade zalig geworden door het geloof, zonder de werken der wet en is uit Genade verzegeld

geworden met de Heilige Geest tot de dag der verlossing: daarom kan de verlost zondaar gerust de vrije teugel laten aan de heerschappij van vleselijke begeerten en lusten.

De Geest van God voorzagt deze geest van Antinomianisme en de Schrift toont de dwaasheid ervan duidelijk aan.

In de Brief aan Titus, hoofdstuk 2, de verzen 11 en 12, lezen wij: „De Zaligmakende Genade Gods is verschenen aan alle mensen en onderwijst ons, dat wij de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig en godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld”.

Zo bewaakt God de Rijkdommen van Zijn genade. Genade brengt ons zoonschap en zoonschap leidt ons tot verheerlijking van de Vader.

Er is geen ruimte voor losbandigheid in de Genade.

Er is geen excuus voor vleselijke excessen in de Genade.

In plaats dat de Genade de poort van ons vleselijk gedrag opent, belaakt de Genade die poort.

Toen de genade zalig maakte, bracht zij in het hart van de verlost zondaar een *nieuw* leven, een *nieuwe* liefde en een *nieuw* licht. De Genade proclameert, hoe Christus stierf; maar zij proclameert ook, dat „Hij Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid en Zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken” (Tim. 2:14).

Genade onderwijst de oude mannen dat zij „nuchter zijn, stemmig, voorzichtig, gezond in het geloof, in de liefde, in de lijdzaamheid” (Titus 2:2).

Genade onderwijst de oude vrouwen, dat zij „in haar dracht zijn gelijk den heiligen betaamt, dat zij geen lasteraarsters zijn, zich niet tot veel wijn begevende, maar leraressen zijn van het goede” (Titus 2:3).

Genade onderwijst de jonge vrouwen „voorzichtig te zijn, haar mannen lief te hebben, haar kinderen lief te hebben, matig te zijn, kuis te zijn, het huis te bewaren, goed te zijn, haar eigen mannen onderdanig te zijn, opdat het Woord Gods niet gelasterd worde” (vs. 4 en 5).

Genade onderwijst de jonge mannen „matig te zijn, zichzelf in alles een voorbeeld te betonen van goede werken, in de leer onvervalsheid te betonen, deftigheid, oprechtheid, het woord gezond en onverwerkelijk” (vs. 7 en 8).

Genade onderwijst de dienstknechten, dat zij „hun eigen heren onderdanig zijn, dat zij in alles welbehagelijk zijn, niet tegensprekende, niet onttrekkende, maar alle goede trouw bewijzende, opdat zij de leer van God onze Zaligmaker in alles versieren (vs. 9).

Wie kan nu nog enige grond vinden voor Antinomianisme?

In plaats, dat de Genade de sluizen van onze boze natuur opent, onderwijst de Genade ons de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden te verzaken.

Indien deze ongoddelijke mensen, die onze enige Meester en Here, Jezus Christus, verloochenen, de Genade van God in losbandigheid veranderen, wacht u dan voor dezulken.

Zulke mensen wandelen naar hun eigen ongoddelijke lusten; zij zijn vleselijk. Van zulke mensen zegt het Woord van God: „Dwaalt niet: noch hoereerders, noch afgodendienaars, noch overspelers, noch ontuchtigen, noch die bij mannen liggen, noch dieven, noch gierigaards, noch dronkaards, geen lasteraars, geen rovers zullen het Koninkrijk Gods beërven” (1 Kor. 6:9,10).

„Dat u niemand verleide met ijdele woorden; want om deze dingen komt de toorn Gods over de kinderen der ongehoorzaamheid. Zo zijt dan hun medegenoten niet” (Ef. 5 : 6, 7).

Gods heiligen erkennen de heerschappij van Christus; zij bidden in de Heilige Geest; zij bouwen zichzelf op in het geloof; zij zoeken zichzelf te bewaren in de liefde Gods. Zij weten dat er Eén is, die „machtig is hen van struikelen te bewaren en onstraffelijk te stellen voor Zijn heerlijkheid in vreugde” (Judas:24).

Genade verleent geen toestemming tot goddeloosheid.

Genade onderwijst matigheid.

Matigheid veronderstelt innerlijke gerechtigheid. Matigheid betekent zelfbeheersing.

„Zijt dan nuchter (= matig) en waakt in de gebeden (1 Petr. 4 : 7). „Die de

goeden liefheeft, matig, rechtvaardig, heilig, kuis" (Titus 1:8).

Genade onderwijst gerechtigheid.

„Vermeerder de vruchten uwer gerechtigheid" (2 Kor. 9:10). „De vrucht des Geestes is in alle goedheid, rechtvaardigheid en waarheid" (Ef. 5:10).

Genade onderwijst godzaligheid.

Een godzalig leven is een leven Gode waardig. „Oefen uzelve tot godzaligheid" (1 Tim. 4:7). „En allen, die godzalig willen leven in Christus Jezus" (2 Tim. 3:12). „De godzaligheid is tot alle dingen nut" (1 Tim. 4 : 8).

Genade is onafscheidelijk verbonden met waarheid. Christus Jezus woont onder ons „vol van genade en waarheid". Genade excuseert geen dwalingen.

Genade heeft ons levend gemaakt en ons opgewekt en ons gezet in de hemel in Christus Jezus (Ef. 2:5,6). Genade staat ons niet toe om, nadat wij opgewekt zijn, de grafdoeken van onze vroegere 'zonden te blijven dragen. Zij heeft ons levend gemaakt met Christus en ons met Hem opgewekt. Genade geeft ons niet over in gevangenschap van de valse vriendschap der wereld. Zij zet ons met Christus in de hemelse gewesten.

Er is geen excuus voor Antinomianisme in de Genade. Wij vinden in haar een machtige roepstem tot heiligmaking en afscheiding. „Als die dit oordelen, dat indien één voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn. En Hij is voor allen gestorven, opdat degenen, die leven, niet meer zichzelf zouden leven, maar Dien, Die voor hen gestorven en opgewekt is" (2 Kor. 5:15).

Dank God „de liefde van Christus dringt ons". De roep der Genade richt zich naar God en niet naar de mensen: naar boven en niet naar beneden.

„Waar de zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest" (Rom. 5: 20).

De zonde heeft geheerst tot de dood, genade heeft geheerst door rechtvaardigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus onze Here (Rom. 5:21).

„Wat zullen wij dan zeggen? Zullen wij in de zonde blijven, opdat de

Genade te meerder worde?" (Rom. 6:1). Dat zij verre! Zijn wij niet der zonde gedood in het lichaam van Christus? Zijn wij niet met Hem opgewekt, om te wandelen in nieuwigheid des levens? Zijn wij niet één plant met Hem geworden in de gelijkmaking Zijns doods?

Genade moedigt niet aan tot zondigen, het laat de zonde niet toe. Zijn we niet met Hem gekruisigd, opdat het lichaam der zonde teniet gedaan zou worden, opdat wij niet meer de zonde dienen? Omdat wij zijn zalig geworden uit vrije Genade, door een Genade, die ons tot zonen maakt, zullen wij daarom toestaan, dat de zonde in ons sterfelijk lichaam heerst en haar in haar lusten gehoorzamen?

Omdat Genade ons de volle verzekerdheid der verlossing gebracht heeft, zullen wij daarom onze leden der zonde stellen tot wapenen der ongerechtigheid?

Omdat Christus de wet vervuld en onze schuld volkomen betaald heeft; omdat Hij ons gereinigd en gerechtvaardigd heeft; omdat wij niet onder de wet maar onder de Genade zijn, zullen wij daarom blijven zondigen? Dat zij verre!

Zijn wij geen dienstknechten van Hem, Wien wij onszelf stellen tot dienstknechten ter gehoorzaamheid?

Zijn wij geen dienstknechten der gerechtigheid geworden, toen wij vrijgemaakt werden van de zonde?

In werkelijkheid luidt de genade de doodsklok over het Antinomianisme. „Want de zonde zal over u niet heersen, want gij zijt niet onder de wet maar onder de genade" (Rom. 6:14).

„Gij zijt tot vrijheid geroepen, broeders; alleenlijk gebruikt de vrijheid niet tot een oorzaak voor het vlees, maar dient elkander door de liefde" (Gal. 5:13).

ZALIGHEID EN LOON

Hoofdstuk VI

Vele Christenen kennen in de Bijbel het onderscheid niet tussen „Zaligheid" en „Loon". Dit zijn twee geheel verschillende waarheden, die niets met elkaar gemeen hebben. Vermengen van deze waarheden heeft aanleiding gegeven tot veel verwarring en misverstand. Ook in dit

opzicht moeten wij leren het „Woord der waarheid recht te snijden”.

SCHIJBARE TEGENSTRIJDIGHEDEN

De oppervlakkige lezer van het Nieuwe Testament ontdekt daarin telkens tegenstrijdigheden. Sommige verzen leren hem heel duidelijk, dat hij alleen uit genade — dus zonder werken — zalig is geworden. Andere verzen daarentegen leren hem even duidelijk, dat hij „loon naar werken” zal ontvangen. Hoe moet hij deze ogenschijnlijk tegenstrijdige uitspraken met elkaar rijmen. Alleen als hij het Bijbels verschil tussen „zaligheid” en „loon” leert kennen, valt deze moeilijkheid automatisch voor hem weg.

Laten wij beginnen een aantal Schriftplaatsen op te zoeken, die op beide waarheden betrekking hebben.

Wij lezen in Romeinen 4 : 3-5:

„Want wat zegt de Schrift? En Abraham geloofde God en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid. Nu dengene, die werkt, wordt het loon niet toegerekend naar genade, maar naar schuld. Doch dengene, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid.” Dit Schriftgedeelte leert ons, dat Abraham, de vader aller gelovigen, alleen op grond van zijn geloof voor God rechtvaardig gerekend werd. Zo worden ook wij van alle zonden gerechtvaardigd op hetzelfde moment, als wij geloven in Christus Jezus. Dat is genade!

Zouden wij op grond van werken gerechtvaardigd zijn, dan was er geen sprake meer van genade, maar van schuld. Dan zou God bij ons in de schuld gestaan hebben en verplicht geweest zijn, om ons de zaligheid te geven in ruil voor de goede werken, die wij gedaan hadden.

Maar hoe geheel anders is het beginsel, waardoor wij gerechtvaardigd zijn. Alleen hij wordt gerechtvaardigd, „die niet werkt, maar gelooft in Hem, die de goddeloze rechtvaardigt”. Niets is duidelijker in de Schrift dan deze waarheid. Maar toch .....hoe-velen zijn hierover gestruikeld!

Laten wij nu eens lezen, wat Paulus aan de Efeziërs schrijft: „Want *uit genade* zijt gij zalig geworden door het geloof, en dat *niet uit U*, het is Gods gave: *niet uit de werken*, opdat niemand roeme. Want wij zijn Zijn

maaksel, geschapen in Christus Jezus *tot* goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen" (Ef. 2 : 8-10).

Hier vinden wij dezelfde heerlijke waarheid als in de Romeinenbrief, namelijk dat de zaligheid alleen uit genade is en door het geloof; d.w.z. door te geloven het getuigenis, dat God over Zijn Zoon heeft gegeven. Immers: „Het geloof is uit het gehoor, en het gehoor is door het Woord Gods". Zelfs het geloof, waardoor wij zalig geworden zijn, is niet uit onszelf, maar het is „uit God". Want „hoe zouden wij in Hem geloven, van Wie wij niet gehoord hadden? En hoe zouden wij horen, zonder die ons predikte?" (Rom. 10:14). Alleen omdat het getuigenis Gods tot ons kwam door de prediking van het Evangelie in de Kracht van de Heilige Geest, konden wij geloven en daardoor gered worden. Hier is dus geen plaats voor onze werken. Wij hebben in geen enkel opzicht reden, om in onszelf te roemen. Wij kunnen alleen roemen in de Here, die ons *uit genade* zalig gemaakt heeft. Het „nieuwe lied", dat de verlostten straks in de hemel zullen zingen, is daarom ook alleen gewijd aan „Hem, Die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed, en Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gode en Zijn Vader; Hem zij de heerlijkheid en kracht in alle eeuwigheid".

En toch wordt in het 10de vers van Efeze 2 gesproken over „goede werken". Paulus zegt, dat wij zijn „geschapen in Christus Jezus *tot* goede werken". Let wel, er staat niet, dat wij geschapen zijn „*door* goede werken", maar „*tot* goede werken". Dat wil zeggen, wij zijn de nieuwe schepping niet binnengegaan door goede werken, maar door het geloof.

Nu wij echter éénmaal in deze nieuwe schepping geplaatst zijn, is het onze hoge roeping, om als gehoorzame kinderen voor God te wandelen in gerechtigheid. Wij zijn geroepen, om te wandelen in de goede werken, die God tevoren voorbestemd heeft, om de verlostten te karakteriseren. Deze „goede werken" zijn de door God vastgestelde kenmerken van een Christelijke levenswandel.

In 1 Korinthe 3 spreekt Paulus over de beoordeling van de werken van de gelovigen, straks voor de Rechterstoel van Christus, né Zijn wederkomst.

„Want niemand kan een ander fundament leggen, hetgeen gelegd is,

hetwelk is Christus Jezus. En indien iemand op dit fundament bouwt goud, zilver, kostelijke stenen, hout, hooi, stoppelen; eens iegelijks werk zal openbaar worden; want de dag zal het verklaren, dewijl het door vuur ontdekt wordt; en hoedanig eens iegelijks werk is, zal het vuur beproeven. Zo iemands werk blijft, dat hij daarop gebouwd heeft, die zal loon ontvangen. Zo iemands werk zal verbrand worden, die zal schade lijden; maar zelf zal hij behouden worden, doch alzo als door vuur” (vs. 11-15).

Volgens deze woorden van de apostel is elke gelovige een werkmans, die bouwt op het reeds gelegde fundament, hetwelk is Christus Jezus. Zijn werk kan zijn in overeenstemming met de Geest, gelijkend op goud, zilver en kostelijke stenen; zijn werk kan echter ook zijn in overeenstemming met het vlees, gelijkend op hout, hooi en stoppelen. Voor de Rechterstoel van Christus zal straks blijken, wat uit God en wat niet uit God is. Voor het werk, dat blijft, zal loon worden ontvangen; maar het werk, dat niet blijft, zal verdwijnen in het reinigend vuur van het oordeel. Voor de verspilde tijd en voor de „onnutte” werken zal de gelovige „schade lijden”. Maar zijn zaligheid staat niet op het spel. Hij zou zelfs nimmer voor de Rechterstoel van Christus verschenen zijn, als hij niet gered was. De vernietiging van zijn werken tast zijn zaligheid, die alleen „uit genade” is, niet aan. Hij zelf zal behouden worden, maar alzo „als door vuur”. Zijn ziel is gered; zijn leven is echter verloren voorbijgegaan. Hij mist zijn loon.

Een andere belangrijke uitspraak in dit verband vinden wij in Hebr. 10 : 35-36:

„Werpt dan Uw vrijmoedigheid niet weg, *welke een grote vergelding des loons heeft*. Want gij hebt lijdzaamheid van node, opdat gij, de wil van God gedaan hebbende, *de beloftenis moogt wegdragen*.”

Deze vermaning richt Paulus niet aan onbehouden, maar aan behouden mensen. Zij spreekt niet over de zaligheid, maar zij spreekt over het loon, dat die gelovigen zullen ontvangen, die gedurende hun leven op aarde de wil van God gedaan hebben. Zij ontvangen straks bij hun zaligheid gevoegd loon voor hun werken.

Ditzelfde beginsel gold ook reeds onder het Oude Verbond, want wij lezen in Hebr. 11 over Israëls grote leider:

„Door het geloof heeft Mozes nu groot geworden zijnde, geweigerd een

zoon van Farao's dochter genoemd te worden; verkiezende liever met het volk van God kwalijk behandeld te worden, dan voor een tijd-lang de genieting der zonden te hebben; achtende de versmaadheid van Christus meerdere rijkdom te zijn, dan de schatten in Egypte, want hij zag op de vergelding des loons" (Hebr. 11 : 24-26).

Zonder twijfel was Mozes reeds een behouden ziel, door het geloof gerechtvaardigd, toen hij deze grote beslissing van zijn leven nam. Hij gaf de troon van Egypteland op voor een armoedige tent in de woestijn. Want zijn oog was gericht op het eeuwig loon, dat God zal geven aan een ieder, die Zijn getuigenis stelt boven persoonlijk gemak en genot.

Een dergelijke uitspraak vinden wij in 2Johannes:8.

„Ziet toe voor U zelf, dat wij niet verliezen, hetgeen wij gearbeid hebben, maar een vol loon mogen ontvangen.”

Het moet dus voor ons allen duidelijk geworden zijn, dat geen enkele waar-gelovige zijn zaligheid verliezen kan. Onze zaligheid is „uit genade”, en zij ligt vast „in Christus”. God heeft onze zaligheid niet aan ons zelf ter bewaring gegeven. Wij lezen duidelijk in Johannes 10 : 27-29:

„Mijn schapen horen Mijn stem, en Ik ken dezelve, en zij volgen Mij. En Ik geef hun het eeuwige leven, en zij *zullen niet verloren gaan* in der eeuwigheid en *niemand kan dezelve uit Mijn hand rukken*. Mijn Vader, Die ze Mij gegeven heeft, is meerder dan allen; en niemand kan ze rukken uit de hand Mijns Vaders.”

Maar hoewel de zaligheid vast ligt in Christus, en ons eeuwig en onvervreemdbaar bezit is, kunnen wij wel op z'n minst een deel van ons loon verliezen. Want loon is niet „uit genade”, maar „naar werken”. Loon is de Goddelijke beloning voor het werk, dat Zijn kinderen hier op aarde voor Hem gedaan hebben.

„LOON” EN „ZALIGHEID”

Loon wordt gegeven voor getrouwe dienst. Ouders belonen hun kinderen voor hun gehoorzaamheid; onderwijzers belonen hun kinderen voor hun ijver; werkgevers belonen hun werknemers voor hun verrichte werkzaamheden.

Loon is niet hetzelfde als een gave. Een gave is een uitdrukking van

liefde, waarop nimmer aanspraak gemaakt kan worden. Loon ontvangen zij, die gewerkt hebben. Daarop kan wel aanspraak gemaakt worden.

Zaligheid is een gave. Het is een genade-gift. Zij wordt uit genade gegeven aan een ieder, die belijdt in zichzelf een onwaardige zondaar te zijn, en die de Zoon van God aanneemt als Zijn persoonlijke Redder en Zaligmaker. Zaligheid is geen loon voor „goede werken”, zoals sommigen denken. Neen, wij zijn „uit genade zalig geworden” (Ef. 2 : 8). Maar loon wordt door God beloofd aan hen, die uit genade zalig zijn geworden, en in overeenstemming met de werken, die zij na hun behoudenis voor Hem gedaan hebben. „Goede werken” zijn het bewijs van zalig-makend geloof; zij zijn de vrucht van zalig- makend geloof, evenals de vrucht van een appelboom het bewijs is, dat er leven in de boom is. De appels produceren niet het leven van de boom; maar het leven van de boom produceert de appels. Goede werken maken een mens niet tot een Christen; zij zijn het bewijs, dat iemand een Christen is.

„Aan de vrucht kent men de boom.”

TEGENSTELLING TUSSEN „GENADE” EN „LOON”

Genade is een onverdiende gunst. Loon wordt altijd verdiend. Genade is een vrije gave. Loon is een betaling voor bewezen diensten.

Genade is „zonder geld en zonder prijs” (Jes. 55). Loon kost moeite, arbeid en inspanning.

Genade hangt geheel af van Christus. Loon hangt af van de Christen.

Genade is gebaseerd op de getrouwheid Gods. Loon is gebaseerd op de getrouwheid van de gelovige.

Genade verwerpt ook de beste dienst. Loon erkent ook de geringste dienst.

De taal der Genade is „Niet uit U”. De taal van het Loon is „Uw arbeid der liefde”.

De boodschap der Genade is „Dengene, die niet werkt”. De boodschap van het Loon is „Wij dienen de Here Christus”.

Genade plaatst ons op de loopbaan. Loon is een drijfveer om die loopbaan te lopen.

Genade voert ons in het strijdperk. Loon dringt ons om in het strijdperk te

strijden.

Er is niets in de Genade, dat ons dringt om de onverwelkelijke kroon te verwerven — Kronen behoren tot het terrein van het Loon.

Er is in de Genade geen sprake van een „jagen naar de prijs der roeping Gods, die van Boven is in Christus Jezus” (Fil. 3) — Prijzen behoren tot het Loon.

„Welaan gij goede en getrouwe dienstknecht... heb macht over tien steden” (Luk. 19 :17) is in tegenstelling met „Niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden” (Titus 3:5).

Het eerste spreekt over „loon naar werken” voor de Christen; het laatste spreekt over „zaligheid uit genade” voor de zondaar.

„Zij hebben niet om te vergelden; want het zal U vergolden worden in de opstanding der rechtvaardigen” (Luk. 14 :14) is geheel iets anders dan „De genadegift Gods is het eeuwige leven door Jezus Christus, onze Here” (Rom. 6:23). Het eerste is Loon; het tweede is Zaligheid. Het eerste is „uit de werken”; het tweede is „uit genade”.

„Wetende, dat gij van de Here zult ontvangen de vergelding der erfenis; want gij dient de Here Christus” (Kol. 3:24) is duidelijk onderscheiden van „Indien gij de gave Gods kendet... gij zoudt van Hem begeerd hebben, en Hij zou U levend water *gegeven* hebben” (Joh. 4). Ook hier zien wij het verschil tussen „loon naar werken” en „zaligheid uit genade”.

De discipelen zeiden: „Here, wij hebben alles verlaten en zijn U gevolgd, wat zal ons dan geworden?”. Jezus antwoordde onmiddellijk: „Gij zult zitten op twaalf tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls” (Matth, 19:27,28). Tronen behoren tot het Loon, zij behoren niet tot de Genade. „Zo wie verlaten zal hebben huizen of broeders, of zusters, of vader, of moeder, of vrouw, of kinderen, of akkers om Mijns Naams wil, die zal hondervoudig ontvangen” (vs. 29). Hier is geen sprake van Genade, maar van Loon. Jezus Christus wees Zijn discipelen op de velden, die „wit waren om te oogsten”. Hij vroeg om arbeiders. Hij beloofde hun loon. „En die maait, ontvangt loon, en vergadert vrucht ten eeuwigen leven”.

Deze maaiers werden gered „uit genade”; maar zij ontvangen loon voor hun maaien.

Het Woord van God is klaar en duidelijk. Genade is de onverdiende, vrije

gave van God, ontvangen door geloof, „zonder geld en zonder prijs”. In Genade is zelfs de beste dienst volkomen waardeloos.

Loon kan men alleen maar verdienen door werken, door inspanning, door zelfverloochening. Zelfs de geringste dienst voor de Here wordt naar waarde beloond.

Genade wordt aangeboden aan de onrechtvaardigen; Loon wordt de rechtvaardigen in het vooruitzicht gesteld.

Genade is werkzaam bij de redding van een zondaar. Want „Gij zijt uit genade zalig geworden” (Ef. 2 : 8).

Genade is werkzaam in de dagelijkse wandel van de gelovige, „opdat wij genade vinden om geholpen te worden ter bekwamer tijd” (Hebr. 4 : 16).

Genade is werkzaam in het gebedsleven. „Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade” (Hebr. 4 : 17). *Genade is werkzaam* bij de wederkomst van Christus. „Hopend volkomenlijk op de genade, die U toegebracht wordt in de openbaring van Jezus Christus” (1 Petrus 1 : 13).

Genade is werkzaam zelfs in de eeuwigheid, want wij lezen „opdat Hij zou betonen in de toekomstige eeuwen de uitnemende rijkdom Zijner genade” (Ef. 2 : 7).

Loon is werkzaam, niet bij de ongeredde, maar alleen bij geredde zondaars. God erkent geen enkele geestelijke waarde in de onwedergeboren ziel. „Daar is niemand, die goed doet; ook niet tot één toe” (Rom. 3).

Loon is werkzaam in deze tegenwoordige tijd: „die zal veelvuldig weder ontvangen in deze tijd” (Luk. 18 : 30).

Loon is werkzaam bij de wederkomst van Christus. „Zie, Ik kom haastiglijk; en Mijn Loon is met Mij” (Openb. 22:12). En Paulus verklaart: „Voorts is mij weggelegd de Kroon der rechtvaardigheid, welke de Here, de Rechtvaardige Rechter, in die dag geven zal; en niet alleen mij, maar ook allen, die Zijn verschijning liefgehad hebben” (2 Tim. 4 : 8).

Hoewel Genade en Loon soms gelijktijdig werkzaam zijn, werken zij altijd volgens twee geheel verschillende principes. Genade is altijd en alleen werkzaam op grond van het verzoenend werk van Christus, en is daarom gelijk voor „allen en over allen die geloven”.

Loon is uitsluitend werkzaam op grond van de waarde van de gelovige. Loon kan aan de Genade worden toegevoegd, maar is daarvan altijd

onderscheiden.

De rijkdommen van de Genade worden de gelovige verzekerd in Christus Jezus. God heeft ons „gezegend met alle geestelijke zegening in Christus Jezus” (Ef. 1 :3). In Christus zijn wij „uitverkoren voor de grondlegging der wereld (vs. 4). In Christus zijn wij „heilig en onberispelijk voor God” (vs. 5). In Christus hebben wij „de verlossing, namelijk de vergeving der misdaden” (vs. 7). In Christus hebben wij ook „een erfdeel ontvangen” (vs. 11). In Christus zijn wij tevens „verzegeld geworden met de Heilige Geest der belofte” (vs. 13). Al deze en nog vele andere rijkdommen zijn gaven der Genade, gegeven aan allen en over allen, op hetzelfde moment, als zij geloofden in Christus. Deze rijkdommen der genade zijn ons deel „in Christus”. Zij zijn ons eeuwig en onvervreemdbaar bezit. Wij kunnen ze niet verliezen. Zij liggen vast in Gods eeuwig voornemen. Zij zijn ons verzekerd in Zijn verkiezende genade.

De rijkdommen van het Loon worden de gelovigen echter verzekerd op grond van hun werken.

„De Vader, Die zonder aanneming des persoons oordeelt *naar eens iegelijks werk*, zo wandelt in vreze de tijd Uwer inwoning” (1 Petrus 1 : 17).

„Hebt acht... anders hebt gij geen loon bij Uw Vader, Die in de hemelen is” (Matth. 6 : 1).

„Zalig is de man, die verdrukking verdraagt... hij zal de Kroon des levens ontvangen... beloofd degenen, die Hem liefhebben” (Jak. 1 : 12).

Uit deze Schriftgedeelten blijkt overduidelijk, dat Loon wordt aangeboden aan de gelovigen, maar dat het afhankelijk is van hun getrouwheid en waakzaamheid. In tegenstelling met hun zaligheid, kunnen de gelovigen dus wel hun Loon verliezen.

Genade bevestigt, dat de gelovige „het eeuwige leven *heeft*”, en dat hij „niet verloren kan gaan”. Loon waarschuwt de gelovige, echter: „Houd wat gij hebt, opdat niemand Uw Kroon neme” (Openb. 3:11).

Genade verzekert. „Ik weet, Wien ik geloofd heb en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is mijn pand, bij Hem weggelegd, te be- waren tot die dag” (2 Tim. 1 :12). Loon vermaant: „Niemand kan worden gekroond, tenzij hij wettig gestreden heeft” (2 Tim 2 :5).

Genade verklaart: „En indien wij kinderen zijn, zo zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus” (Rom. 8 : 17a).

Loon voegt er onmiddellijk aan toe: „Zo wij anders met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden” (vs. 17b).

Genade verblijdt zich „in Hem gevonden te worden, niet hebbende mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid, die uit God is, door het geloof” (Fil. 3:9). Loon voegt er aan toe: „Niet, dat ik het alrede gekregen heb, of alrede volmaakt ben — maar ik jaag er naar — tot de prijs der roeping Gods, Die van boven is in Christus Jezus” (Fil. 3 : 12-14).

LOON-KWESTIES

De Christen wordt vermaand, al wat hij doet, van harte te doen, „wetende, dat gij van de Here zult ontvangen de vergelding der erfenis, want gij dient de Here Christus” (Kol. 3:24). De erfenis houdt dus verband met het loon. In 1 Petrus 1 :4 wordt ons gezegd, dat deze erfenis „onverderfelijk, onbevlekkelijk en onverwelkelijk” is, en dat zij „in de hemel bewaard wordt voor ons”.

Er is zowel loon voor boze als voor goede werken, ieder mens oogst, wat hij gezaaid heeft. Dat leert de Bijbel ons en wij ervaren het ook in ons leven. Van de goddelozen staat geschreven: „Wee de goddeloze, het zal hem kwalijk gaan, want de vergelding zijner handen zal hem geschieden” (Jes. 3 : 11).

En Paulus waarschuwt: „Dwaal niet, God laat Zich niet bespotten; want wat de mens zaait, zal hij ook maaien” (Gal. 6 :7). Dit is een vaste, algemeen geldende regel, die zowel in het natuurlijke als in het geestelijke leven opgaat.

Aan de andere kant ontvangen de rechtvaardigen hun loon, gelijk geschreven staat: „Immers er is vrucht voor de rechtvaardige” (Ps. 58:11). „Voor degene, die gerechtigheid zaait, is trouwe loon” (Spr. 11 :18). „Het loon der nederigheid, met de vreze des Heren, is rijkdom, eer en leven” (Spr. 22 : 4).

Van de Here Jezus staat geschreven: „Gij hebt rechtvaardigheid liefgehad, en ongerechtigheid gehaat: daarom heeft U, o God, Uw God gezatfd met olie der vreugde boven Uw medegenoten” (Hebr. 1 : 9).

Zoals wij reeds zagen, worden de werken soms reeds in dit leven beloond. Jezus sprak over mensen, die hun aalmoezen gaven en baden op de hoeken van de straten, om door de mensen geëerd te worden: en Hij zeide van hen „Zij hebben hun loon” (Matth. 6:2). Het loon, dat deze „geveinsden” ontvangen is de lof van mensen. Sommigen hebben de eer van mensen meer lief dan de eer van God (Joh. 12:13), en daarom belijden zij Jezus Christus niet als hun Zaligmaker en Here. Anderzijds worden degenen, die in het geheim bidden en hun aalmoezen geven, door God gezien, en later in het openbaar door Hem beloond (Matth. 6 : 1-21).

Hoewel soms reeds in dit leven loon ontvangen kan worden, wordt het meeste loon door God gegeven in de toekomst. Dat spreekt bijna vanzelf, omdat: immers met het gehele leven, dat geleefd is, en met het gehele werk, dat verricht is, rekening moet worden gehouden bij het bepalen van het loon. Zowel de motieven, waarmee het werk gedaan is, als het werk zelf leggen gewicht in de schaal. God alleen is in staat alle factoren op hun juiste waarde te beoordelen, en een rechtvaardige beslissing te nemen. Deze beslissing moet rechtvaardig zijn, zowel van Goddelijk standpunt als van menselijk standpunt bezien. Daarom moet degene, die de beslissing neemt, zowel God als mens zijn. Er is slechts Eén, die aan deze voorwaarde voldoet en dat is... Jezus Christus, de God-mens, God geopenbaard in het vlees. Hij is Degene, Die de wereld zal oordelen en ieder mens vergelden zal naar zijn werken (Hand. 17 :31; Joh. 5 : 22,23; Matth. 17:27). Dat werd reeds beloofd in het Oude Testament, en wij vinden het bevestigd in het Nieuwe Testament.

In Jesaja 40:10 kondigt de profeet aan: „Ziet de Here Jehovah zal komen tegen de sterken, en Zijn arm zal heersen; ziet Zijn loon is bij Hem, en Zijn arbeidsloon is voor Zijn aangezicht”.

Daar de Jehovah van het Oude Testament de „Jezus” van het Nieuwe Testament is, lezen wij in Matth. 16:27: „Want de Zoon des mensen zal komen in de heerlijkheid Zijns Vaders, met Zijn engelen, en alsdan zal Hij een iegelijk vergelden naar zijn doen”. In het laatste hoofdstuk van de Bijbel roept de Here Jezus de Zijnen toe vanuit de hemel: „Ziet, Ik kom haastiglijk, en Mijn loon is met Mij, om een iegelijk te vergelden, gelijk zijn werk zal zijn”. En aan de gemeente van Filadelfia schrijft Hij: „Ziet, Ik

kom haastiglijk: houdt wat jij hebt, opdat niemand Uw kroon neme” (Openb. 3:11).

Dit loon is voor Gods wedergeboren volk; voor gelovigen, die trouw waren in hun dienst, standvastig in hun geloof, en overwinnaars waren over wereld, vlees en Satan.

Sommige Christenen zullen geen loon ontvangen, omdat hun werken Gods vuurproef niet kunnen doorstaan. Hun werken verbranden, en zij worden behouden, maar „alzo als door vuur”. Andere Christenen zullen een deel van hun loon verliezen, omdat zij niet tot het einde toe getrouw en waakzaam gebleven zijn. Maar er zijn ook Christenen, die een vol loon zullen ontvangen, bestaande uit één of meer Kronen, en die „rijkelijk toegevoegd worden de ingang van het eeuwig Koninkrijk van onze Here en Zaligmaker, Jezus Christus”.